

РЕШЕНИЕ

№ 7460

гр. София, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Елена Попова

при участието на секретаря Мая В Миланова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6857** по описа за **2023** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Началника на отдел "Контрол по републиканската пътна мрежа", Дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол" към Агенция Пътна инфраструктура против Решение №2404 от 22.05.2023 г., постановено по АНД №8694/2022 г. на СРС, НО, 23-ти състав, с което е отменено издаденото от него НП № 7711/06.06.2022 г. Със същото на Е. И. П. от [населено място] на основание чл.53, ал.1, т.2 от Закона за пътищата е било наложено административно наказание глоба в размер на 4000 лв. за извършено нарушение на чл.26, ал. 2, т.1, б.а от ЗП .

Касаторът твърди, че доколкото съдът е приел за безспорно установено, че наказаното лице е управлявало процесното ППС /тежко/, без разрешение, издадено от администрацията, управляваща пътя, въпреки законовото му задължение за това, то нарушението е безспорно установено и правилно е ангажирана отговорността на водача. Счита, че в случая разпоредбата на чл.25 ЗАНН е неприложима. По тези съображения, подробно мотивирани в жалбата и в представено писмено становище и като излага подробни съображения, че НП е законосъобразно издадено, се иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което НП да бъде потвърдено.

Ответникът Е. И. П., чрез процесуалния си представител адв. Е. Т., в представено

писмено становище оспорва касационната жалба с доводи за нейната неоснователност. Счита за правилни изводите на СРС, че в случая дружеството-работодател на санкционираното лице се явява задълженото по закон лице – адресат на задължението за осигуряване на разрешение за специално използване на пътя, посочено като нарушено в НП. Предвид това счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за основателност на касационната жалба. Счита, че решението на СРС като неправилно следва да бъде отменено и НП потвърдено.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд – София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационните жалби са подадени в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледани по същество, жалбата е и основателна. Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било НП № 7711/06.06.2022 г., издадено от Началника на отдел "Контрол по републиканската пътна мрежа", Дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол", Агенция Пътна инфраструктура. Със същото на Е. И. П. от [населено място] на основание чл. 53 ал.1 т.2 Закона за пътищата е било наложено административно наказание глоба в размер на 4000 лв. за това, че на 22.05.2022 г., в 15,00 ч. на път П-18, км 32+500 в посока К. – Л. е управлявал и извършвал превоз на товари с ППС с 4 оси с две управляеми, описани марка, модел и рег. Номер, без разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата /Разрешително/, съгласно изискванията на чл.8, ал.2, вр. чл.8, ал.1 от Наредба №11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни или тежки ППС. - нарушение на чл. 26 ал. 2 т.1 б.а от ЗП .

Въз основа на събраните по делото доказателства СРС е приел за безспорно установена идентично описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка, а именно че на посочената в НП дата жалбоподателят управлявал по Софийски околовръстен път товарен автомобил, с който извършвал превоз на товар – бетон . Превозното средство било спряно за проверка от инспектори на Агенция „Пътна инфраструктура“, осъществяващи контрол по републиканската пътна мрежа, при която било установено, че товарният автомобил е с 4 оси и било извършено измерване на разстоянието между осите на автомобила и измерване с електронна мобилна везна на натоварването на всяка една от тях. Отчетено било разстояние между 3-та и 4-та ос, образуващи двойна ос на автомобила - 1,4 м. и натоварване на двойната ос - общо 34 100 кг. – при максимално допустимо от 19 000 кг. по чл.7, ал.1, т.5, б.в от Наредба №11/2001 г. За извършване на превоза не било представено специално разрешение от администрацията на пътя , поради което на жалбоподателя, като водач на тежко ППС по смисъла на чл.3, т.2 от Наредба №11/2001 г., бил съставен актът за установяване на административно нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.а от ЗП и въз основа на него било издадено обжалваното НП.

От правна страна СРС е приел, че е налице нарушение на забраната по чл.26, ал.2, т.1, б.а ЗП, с което е осъществен състав на административно нарушение по ЗП, предвиждащ в чл.53 и чл.54 наказания и имуществени санкции за нарушаване на

разпоредбата на чл.26, ал.2 от ЗП . За да отмени НП въззивният съд е счел, че незаконосъобразно е прието, че жалбоподателят следва да бъде санкциониран за посоченото нарушение. Според СРС това е така, защото жалбоподателят извършвал процесния превоз изпълнявайки задълженията си по трудов договор с дружество–работодател и така извършвал превоза не от свое име и за своя сметка, а от името и за сметка на търговското дружеството-работодател. Предвид това дружеството-работодател на жалбоподателя се явява задълженото по закон лице - адресат на задължението за осигуряване на разрешение за специалното използване на пътя, посочено като нарушено в обжалваното НП. Това е така, тъй като отговорността за осигуряване съответствието на осъществяваната превозна дейност със законите разпоредби за това е възложена именно на лицата, извършващи дейността – предмет на регулиране със специалния закон . В този смисъл е и изричната разпоредба на чл.15 ал.3 от Наредба №11, според която собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС или лицата, които извършват превозите, са длъжни да подадат в Агенция "Пътна инфраструктура" или в съответното областно пътно управление или община заявление за издаване на необходимото разрешение за извършване на превоза. Освен това СРС е приел, че натоварването на ППС било извършено по разпореждане на работодателя на жалбоподателя, без на последния да е бил осигурен кантар за проверка на теглото на ППС, също и съобразно липсата на доказателства за това наясно ли е бил жалбоподателят с липсата, а и с необходимостта от издаване на специално разрешение за превоза. Предвид това е извел извод, че по отношение на жалбоподателя е установено изключващото вината и отговорността обстоятелство по чл.25 ЗАНН, според която разпоредба когато извършителят на административно нарушение е действал в изпълнение на неправомерна служебна заповед, дадена по установения ред, той не носи административнонаказателна отговорност, ако заповедта не е съдържала очевидно за него нарушение.

Решението е неправилно. При правилно установена фактическа обстановка СРС е извел незаконосъобразни правни изводи за наличие на основания за отмяна на процесното НП.

След като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото писмени и гласни доказателства, анализирайки същите, съдът правилно е приел, че в конкретния случай е налице визираното в НП нарушение.

Касационният състав намира, че деянието правилно е квалифицирано като нарушение на чл.26, ал.2, т. 1, б. "а" от ЗП - нарушена е въведената от законодателя обща забрана без разрешение на администрацията, стопанисваща пътя, да се извършва движение на извънгабаритни и тежки ППС в обхвата на пътя. Безспорно са доказани съставомерните елементи на нарушението: а) процесното ППС има характеристики на извънгабаритно по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на Наредба № 11/03.07.2001 г. – то е "тежко", тъй като при извършеното измерване е установено, че разстояние между 3-та и 4-та ос, образуващи двойна ос на автомобила е 1,4 м. и натоварване на двойната ос е общо 34 100 кг. при максимално допустимо от 19 000 кг. по чл.7, ал.1, т.5, б.в от Наредба №11/2001 г.; б) липсва съответно разрешение за движението му по републиканските пътища; в) проверката е извършена на път от републиканската мрежа.

В чл. 26, ал. 2 от ЗП е указано, че за дейности от специалното ползване на пътищата се забранява в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства без разрешение. Понятието

"Специално ползване на пътищата" по § 1, т. 8 от ДР на ЗП включва използването на пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари.

При съвкупното тълкуване на горесцитираните норми от Наредба №11/03.07.2001 г. и от Закона за пътищата става ясно, че понятието "без разрешение" включва както случаите на движение на извънгабаритни, вкл. тежки ППС без документ за заплатена дължима такса, когато попадат в допустимите извънгабаритни норми по чл.14, ал.3, във връзка с чл.8, ал.5 от Наредбата, така и движението на извънгабаритни ППС без издадено разрешително в останалите случаи.

В разглеждания казус е установено, че към момента на проверката, касаторът е осъществявал движение с тежко ППС без за това да има издадено разрешение и без да е заплатена дължимата пътна такса. Именно като водач на моторното превозно средство, който непосредствено извършва дейността по движение на тежкия товарен автомобил без надлежно издадено разрешение, касаторът е извършил нарушението. Той е физическото лице, извършител на нарушението по смисъла на чл.53, ал.1 от ЗП. За превозвача е задължението да осигури разрешителното, но за водача тежи задължението да осъществи преvoза при спазване на изискванията на закона, включително да разполага с издадено разрешително. Неизпълнението на това задължение от страна на водача обуславя отговорността му по чл.53, ал.1 от ЗП. В тази връзка не се споделят изводите на районния съд досежно неправилно ангажирана отговорност на водача на ППС. Установеното нарушение не представлява изпълнение на задължението за снабдяване с разрешително по реда на глава IV от Наредба № 11 от 03.07.2001 г., което действително е в кръга на задълженията на собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС когато превозът се осъществява от техни работници, както е в процесния случай. В настоящия случай е констатирано осъществяване на движение на извънгабаритно ППС, което фактически се осъществява само и единствено от водача на ППС. Водачът е бил длъжен да знае дали управляваното от него ППС попада в хипотезата на извънгабаритно и тежко ППС, съответно да не допуска движението му в обхвата на пътя. В този смисъл процесното административно нарушение се явява напълно и безспорно доказано от обективна и субективна страна.

Санкционната норма на чл.53, ал.1, т.2 ЗП еднозначно предвижда отговорност за физическите лица, които извършват движение на извънгабаритни и тежки ППС без съответното разрешение. Водачът няма задължение да се снабди с разрешение за движението на извънгабаритното или тежко ППС, обаче няма право да извършва движение на ППС, което е извънгабаритно и тежко без предварително издадено разрешение от администрацията, управляваща пътя, какъвто е конкретният случай.

По аргумент от чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а" ЗП единственият въпрос от значение за правилната квалификация на административното нарушение и за ангажирането на административнонаказателната отговорност на нарушителя е фактът на осъществено движение на извънгабаритно и тежко ППС в обхвата на път от републиканската пътна мрежа и ограничителната строителна линия без разрешение. Този факт е установен по безспорен начин и не се оспорва от ответника по касационната жалба. В този смисъл изводът на районния съд, че незаконосъобразно е прието, че жалбоподателят следва да бъде санкциониран за посоченото нарушение е напълно необоснован и неправилен. Според настоящият съдебен състав неправилни са и изводите на СРС за приложение в случая на разпоредбата на чл.25 ЗАНН, изключваща административнонаказателната отговорност на санкционираното лице. Съгласно тази разпоредба когато

извършителят на административно нарушение е действал в изпълнение на неправомерна служебна заповед, дадена по установения ред, той не носи административнонаказателна отговорност, ако заповедта не е съдържала очевидно за него нарушение. За да е приложима тази разпоредба следва да са налице кумулативно следните предпоставки: 1. Деянието да осъществява обективните признаци на административно нарушение, което е извършено в изпълнение на формално редовна служебна заповед. А това значи, че деецът следва да се намира в служебно подчинение на субекта, който като негов началник отправя към него обвързващо го нареждане под формата на служебна заповед. Тази заповед следва да изхожда от лице, компетентно да прави такива задължителни разпореждания и де е издадена по установения ред, т.е. съобразно с предвидените в закона ред и форма, а що се касае до начина на изразяването ѝ, тя може да е както писмена, така и устна. 2. Така издадената заповед следва от една страна да е неправомерна, а от друга – да не налага очевидно за дееца нарушение. Неправомерната заповед налага очевидно нарушение когато с оглед на условията на нейното издаване и на предписаното изпълнение не остава място за съмнение в тази насока.

От събраните в хода на въззивното производство доказателства е установено, че наказаното лице е работник в дружеството, чиято собственост е процесното МПС и изпълнява длъжността „шофьор“. Относно извършване на процесния превоз, по делото са представени пътен лист и товарителница. Следователно установено е само, че лицето са намира в служебно подчинение по отношение на собственика на МПС, което е управлявал. Издадена по какъвто и да е начин заповед от работодателя, с която да му е наредено да превози конкретното количество товар, не е установено в хода на въззивното производство. Представените пътен лист и товарителница нямат такъв характер. Следователно не е налице една от кумулативно изискуемите предпоставки за приложение на чл.25 ЗАНН, а именно заповед на работодателя. Предвид това СРС неправилно е приел, че е установено изключващото вината и отговорността обстоятелство по чл.25 ЗАНН. Не е установено, че натоварването е извършено по разпореждане на работодателя, а що се отнася до непердоставянето на кантар на шофьора за проверка на теглото на ППС, такова задължение работодателят няма. Измерването на теглото и натоварването на осите на МПС следва да бъде извършено при натоварване на товара.

Следва да се посочи, че дори да бе установено, че работодателят е наредил на шофьора да превози конкретното количество бетон, с което се превишава допустимото натоварване на двойната ос по чл.7, ал.1, т.5, б.в от Наредба №11/2001 г., то отново не би било налице основание за приложение в случая на чл.25 ЗАНН, тъй като с това нареждане би било наложено извършването на очевидно нарушение. Това е така, тъй като шофьорът, като лице управляващо възложеното му МПС, е бил длъжен да познава и изпълни разпоредбата на закона, че няма право да извършва движение (т.е. фактически да управлява) ППС, което е извънгабаритно, без предварително издадено разрешение от администрацията, управляваща пътя.

Настоящият съдебен състав намира, че наказващият орган правилно е издирил и приложил санкционната правна норма. Неспазването на въведената в чл.26, ал.2, т.1 б."а" забрана представлява административно нарушение по [чл.53, ал.1, т.2 от ЗП](#), предвиждащ налагане на наказание глоба от 1000 до 5000 лв. за физическо лице, което извършва дейност движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари (дейност от специалното ползване на пътищата по смисъла на [§1, т.8 от ДР на](#)

3II) без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. С оглед установеното превишение от 15 000 кг. правилно е определена глобата в размер близък до максимано предвидения. Наложено наказание е в рамките на предвидения в санкционната норма размер и е съобразено със степента на обществена опасност на деянието и дееца, както и с целите на наказанието.

По изложените мотиви настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение като неправилно следва да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което да се потвърди наказателното постановление.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд – София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №2404 от 22.05.2023 г., постановено по АНД №8694/2022 г. на СРС, НО, 23-ти състав и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление №7711/06.06.2022 г., издадено от Началника на отдел "Контрол по републиканската пътна мрежа", Дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол" към Агенция Пътна инфраструктура, с което на Е. И. П. от [населено място] на основание чл. 53, ал.1, т.2 предл. второ от Закона за пътищата е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 4000 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.